

On I ja, naša krila dva

Moj anđeo je drukčiji.

Puši cigarete. Brzo misli. Voli politički nekorektne reklame. Smije se glasno. Katkad zakašlje. Nalik je svjetskom putniku. Nosi ruksak na leđima. Krila može skinuti i staviti već prema potrebi.

Često razgovaramo.

Katkad sjedi na grani bora i izgleda kao sokol. Mijenja oblik.

Nismo se poznavali prije. Barem tako mislim. Iako on tvrdi suprotno. Kaže da me šakljao po tabanima kad sam bila djevojčica i kad bih plakala. Jednom me je spasio od jurećeg vlaka čiji dolazak nisam čula zaokupljena skupljanjem kamenčića. Općenito me je spašavao. Poput Supermana. Imao je prilično posla, jer glava mi je bila u oblacima, kaže. Nisam znala da postoji.

Nisam ga vidjela. Moja greška. A onda mi je odjednom izronio pred očima. Tridesetogodišnjak, suhonjav, sportski nastrojen. Valjda je znao da su mi standardni anđeli pomalo dosadni. Pa se mijenjao. Iako je katkad sav u bijelom, s krilom s kojim me pokriva prije spavanja. A kad sam uzbuđena, prestrašena, zabrinuta zbog budućnosti, neimaštine, bolesti, potresa i poplava ili gubljenja pina i kreditne kartice, on odmahne rukom i rekne: Pih!

Grozno.

Onda namigne.

Voli se šaliti.

Postala sam svjesna njegove prisutnosti zakoračivši u srednje godine. Ustanovila sam da me neka viša sila spašava kad potonem i hoću se ubiti, ha, ha... I da to čini oduvijek. U mladosti sam bila sklona tugovanju, a bogme trebalo je mladost preživjeti. Čini mi se da se je onda manje brinuo o meni, valjda je imao više osoba na koje je morao paziti.

Inače, količinu mojih traumatskih događaja talentiran i marljiv romanopisac mogao bi koristiti do kraja svog spisateljskog vijeka kao nevjerojatno iscrpnu inspiraciju. Usto, ponešto sam morala naučiti, a bezazlenost u trodimenzionalnom svijetu baš i nije neka sreća, pa su to bile lekcije odrastanja. Tako kažu. Uglavnom, kako sam starjela ustanovila sam da se iza svakog, uvjetno rečeno, teškog sranja, krije prilika za promjenu na bolje. I zaista, kojekakve bolesti nestajale su same od sebe, novci su se pojavljivali u bitnim trenucima, rastanci ispali poželjni, a moguća upala pluća pretvarala se u običan kašalj. Čak su i automobilske nesreće bile poticajne, izdaje, razočaranja svih vrsta, pa i kojekakve epidemije i potresi. Ipak, uvijek bih prije otkrivenja padala u bezdan straha i negativnih emocija kao u duboku rijeku.

Malo pretjeruješ s tim emocijama, šapnuo bi mi anđeo. U početku sam bila ljubomorna jer mi se činilo da mora pripadati samo i jedino meni, kad sam ga već otkrila. Slomila me pomisao da voli možda nekog drugog/dругu više od mene. Zar je to moguće? I najgore mi je bilo što, eto, vidi sve moje mane, a ne mogu se sakriti od tih plavih očiju - jer zamišljala sam ga u obliku muškarca. (Što mogu, tako je opojnije. I prirodnije). Nakon nekog vremena shvatila sam da imam prijatelja kojemu nijedan dio sebe nisam morala skrivati, osobito onaj dio koji jede sendviče u krevetu i zaspe u štiklama kad je umoran. I psuje. I mrzovoljan je. Izbjegava ljude i nema dobro mišljenje o njima.

Ah, sloboda! Slobodu mi je darovao.

Nabio bi sunčane naočale na nos, zapalio cigaretu, upravo se vrativši s trekkinga po Tari i sjeo u fotelju na drugom kraju sobe.

Što živčaniš, rekao bi, sve je pod kontrolom. To čega se bojiš samo su misli u tvojoj glavi. Misli koje ti prodaje neko drugi. Slušaj mene. Digni dupe i potrči po Tuškancu, umjesto prebiranja po mogućim strahotama. Bojiš se. A ja sam tu! Znaš da ću te obraniti na vrijeme od svake individue koja ti pokuša nauditi. Nokautirat ću je. Volim sport i borilačke vještine, a boks mi je mio. Katkad ću, možda, zakasniti na kakav okršaj jer sam se zadržao na hladnom

pivu ili nogometnoj utakmici, ali sve u svemu, na mene možeš računati. Ljudi su utvare, a ja sam stvaran, iako kruže glasine da je obratno. Stvaran sam. I prestani šiziti zbog sitnica, kojekakvih političkih faca, odluka, tornada i poplava, novčanih valuta, recesija, nedovoljno interesantnih tipova koji šeću obzorjem i zlobnih baba u blizini. Život je totalno lijep. Vidiš koliko uživam u njemu da sam poprimio ljudsko obličje, a i stekao neke navike koje me vesele. Prema tome, garantiram ti, život je lijep. Napustio sam zbor anđela i bijele oblake da bih se smucao po ulicama i kvartovima, gradovima i morima, spašavao te od utapanja, izgubljenosti i krivih koraka. Pustim te da malo zalutaš, kao ona blesava Alisa, ali onda te potegnem za ruku i izvučem iz jame. Ili kao Dorothy. Valjda si to primijetila? Zaslužio sam mirovinu, zabavljajući se s tobom, dok ti i dalje povremeno sumnjaš postojim li, ili me pak, samo sanjaš. Ne sanjaš, i to dobro znaš. Vrlo dobro.

Slušam ga. Onda se naljutim. To me uhvati. Volim biti razmažena. Ne želim nikakva iznenađenja. Čak ni kratkotrajna. Kad mi WiFi ne radi, oznojim se kao da je smak svijeta. Rado bih vidjela Indiju, a užasavam se šišmiša noću i meduze koja treperi u moru. Kamenčića u cipeli. Golubljeg govna, mrava dok spavam na zemlji, travka koje me škakljaju.

Joj, čega sam te sve poštedio, jamra moj anđeo i ispija hladnu Coca colu. Totalno se globalizirao, ali je ipak boemski smušen. Volim ga, iako se svađamo. Odnosno, ja nešto želim, to mi ne stiže, i onda sam uvrijeđena. I svako malo ga pitam čuva li samo mene ili još kakvu drugo osobu. Već me pitanje baca u kovitlac ljubomore i bijesa. I taman kad pomislim da je anđeo plod moje uzburkane mašte i psihijatrijske dijagnoze, dobijem dokaz crno na bijelom: Voli me. Ja sam mu glavna. Jest da mi nije pomogao da postanem pametnija bez truda i napora – moja najveća želja da sve ide samo od sebe – ali sačuvao me od svih vrsta bolesti i kojekakvih novovjekih užasa. Čak mi, valjda, i obitelj pogleda, kad skine sunčane naočale i primi se posla, jer do sada, nekih većih problema nemamo. Što mogu, htjela bih da

mi je život predvidiv i pomalo dosadan, a avanture dobro osigurane poput igrice u lunaparku i skakanja po trampolinu.

S ozbiljnim ljudima ne razgovaram o njemu, čak ga i zatajim. Znam da nije lijepo od mene, ali bude tako. Skrivam ga. Ponekad poželim da se moj anđeo poput žapca pretvori u princa i postane stvaran, ali poznajem sebe, meni su stvarni ljudi naporni. Volim biti sama. Vrijeme koje trošim na druge limitirano je. Grozno sam sebična. Tišina i samoća moje su strasti. A između toga kratki bljeskovi radosti i preglasnog smijanja.

Dosadna si, kaže anđeo, odoh na kupanje. Previše razmišljaš i filozofiraš. Vidimo se navečer, kad se vratim. Vi ljudi i ne shvaćate kako vam je dobro.

Pomislím, ima pravo. Gledam ga kako odlazi, a on se polako pretvara u sokola. Blago njemu, izbjegnuo je brod i gužvu na rivi. Zavidna sam. I opet me grize pomisao da nije samo moj, nego da je opće dobro, taj moj anđeo. Čim se makne, već sumnjam. Želim biti najvažnija u njegovom postojanju. Najvažnija. Zauvijek.

Upalim klimu. Zbilja je toplo. Ne idem nikamo. Sve je sigurno i smireno. Ne trebam se brinuti. Nešto me čuva.

Susjeda pozvoni, zovem vas na kavicu kaže. Skupljate li bodove za nagradnu igru u Lidlu?

Osmjehnem se. Susjeda se osmjehuje također.

Ima pravo anđeo, život je lijep.

Sanja Pilić, Zagreb